

5. Малютін О.К. Інвестиційне забезпечення економічної безпеки національної економіки [Електронний ресурс] / О.К. Малютін // Вісник ДВНЗ «Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника» – Режим доступу: <http://www.pu.if.ua/depart/Finances/resource/file/Збірник/2012-1/Малютін.pdf>

6. Гордієнко В.П. Інвестиційна безпека як фактор розвитку інвестиційного потенціалу регіону [Електронний ресурс] / В.П. Гордієнко. – Режим доступу: <http://dspace.uabs.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/8992/1/Gordienko%2021.pdf>

7. Олександренко І.В. Інвестиційна безпека регіону: теоретичний аспект / І.В. Олександренко // Економічний форум. – 2012. – № 4. – С. 169–176.

Олійник Л.В.

викладач,

Хмельницький національний університет

Шматковська Т.О.

кандидат економічних наук, доцент,

Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки

ІНФОРМАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МОНІТОРИНГУ УПРАВЛІННЯ АКТИВАМИ ПІДПРИЄМСТВА В СИСТЕМІ КОНВЕРГЕНЦІЇ ЙОГО ФУНКЦІОНУВАННЯ В ЕКОНОМІЧНУ ІНФРАСТРУКТУРУ

За змістовими характеристиками регулярний аналіз оновленої інформації, її збір та опрацювання належать до прикладних проблем моніторингу ринкового середовища, що, на нашу думку, доцільно обмежити моніторингом інституційної системи, охопленої механізмом конвергенції. Тобто, очевидним є факт необхідності створення системи моніторингу, що забезпечує прийняття управлінських рішень в межах цільових завдань підприємства на основі порівняння поточного забезпечення активами, отриманого у формі оціночних значень у ході техніко-економічного аналізу та кон'юнктури інвестиційного, фінансового, банківського секторів, ринків збуту, логістики тощо (рис. 1.).

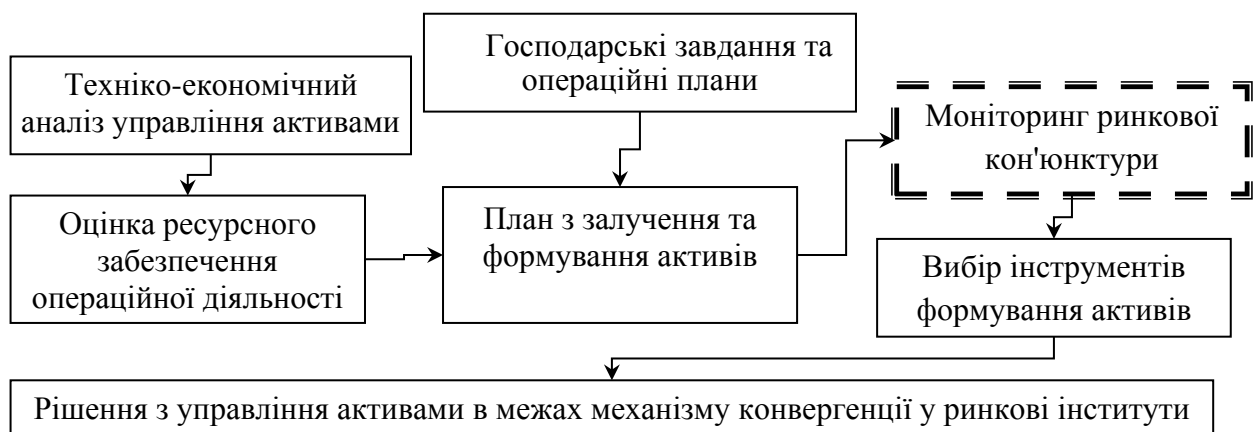

Рис. 1. Місце моніторингу в механізмі управління активами підприємства

Очевидно, що в нинішніх умовах господарювання відсутня потреба в додатковому обґрунтуванні особливостей застосування моніторингу економічної кон'юнктури, його вдосконалення та адаптації для запропонованого механізму управління активами на основі конвергенції в інституційну систему. Тому, звертаючись до розробки системи моніторингу, як засобу підвищення ефективності, використаємо його загальноживане трактування.

Зокрема під моніторингом слід розуміти процес застосування комплексу наукових, технічних, технологічних, організаційних та інших засобів, які забезпечують систематичний контроль та відстеження стану та тенденцій розвитку економічних, технологічних та суспільних явищ [1, с. 138]. Звертаючись до прикладних характеристик, методологічно моніторинг слід розглядати, як проведення низки однотипних замірів досліджуваного об'єкта і подальший аналіз, оцінку, порівняння отриманих результатів для виявлення певних закономірностей, тенденцій, змінних і їх динаміки [2, с. 115].

З огляду на складність досліджуваної проблеми і її прикладної реалізації, очевидною є доцільність застосування комплексного, за методологією, моніторингу та всіх видів моніторингу за цілями, в послідовності: інформаційний – проблемний – базовий.

Разом з тим, кількість можливих показників моніторингу для кожного конкретного підприємства визначається множиною чинників, що впливають на нього. Зокрема, гіпотетично для монополізованих ринків кількість чинників буде найменшою, а для висококонкурентних – нескінченною. Як в першому, так і в другому випадках, пори всю множину можливих чинників, практика показує, що найбільш дієвими слід вважати кілька, і віднести їх до доміантних. Останні визначають основні тенденції розвитку секторів економіки та ринкових інститутів. Недоміантні чинники характеризуються певними проявами, здатні в короткочасній перспективі привнести видимість значущості, і, водночас, жодною мірою не спонукають системних змін розвитку ринкових інститутів та інституційної системи в цілому.

Сучасна практика допускає визначення приналежності до доміантних та встановлення вторинних чинників, для чого розроблено численну кількість економіко-математичних методів. Для прикладу, простими у застосуванні є методи регресійно-кореляційного аналізу. Отримані на їх основі моделі виступають директивою для визначення об'єктів-показників моніторингу, якими виступають незалежні змінні.

За умов отримання показників для моніторингу, існує можливість обґрунтувати методологічну сторону та визначити методику його відстеження. Водночас, на цьому етапі варто пам'ятати про можливість зміни моделі функціонування ринкових інститутів та інституційної системи загалом. Незважаючи на невелику кількість доміантних чинників, як у неконкурентних, так і у конкурентних секторах, ключова різниця полягає у сформованих ними чинниках. Множина недоміантних чинників у монополізованих секторах є незначною. Для конкурентних секторів кількість вторинних недоміантних чинників може бути нескінченною. Але суттєва різниця між ними полягає у тому, що в конкурентних секторах ймовірність

зміни домінантних чинників завжди лишається високою, в той час як у монополізованих сприймається швидше як виняток. Тобто конкурентні сектори, з точки зору моніторингу показників залучення та мобілізації активів, априорі сприймаються такими, що динамічно розвиваються, а монополізовані слід ототожнювати з глобальними або рудиментарними.

З об'єктивних причин така кількість показників здатна спровокувати великий потік інформації і традиційні методи обробки не спроможні додати позитивного ефекту від її появи, а в окремих випадках, через неадекватне застосування, спровокують погіршення якості управлінських рішень. За цих умов обробка інформації традиційними методами не відповідає вимогам до якості управління активами та не забезпечує можливих ефектів від конвергенції в ринкові інститути. При формуванні систем забезпечення ефективності функціонування механізму управління активами на основі конвергенції в інституційну систему слід пам'ятати, що функціонування будь-якої системи управління пов'язане із проходженням в ній інформації. На додаток до цього, використання конвергенції передбачає зростання інформаційних потоків в кілька разів.

Технологічно, складність формування системи інформаційного забезпечення управління активами на основі конвергенції в ринкові інститути полягає у застосуванні комплексу інноваційних підходів, що не практикувались у роботі вітчизняних підприємств до цього часу, серед яких необхідність:

- залучення спеціалістів для створення та адаптації програмного забезпечення для інформаційної бази прийняття управлінських рішень;
- створення підрозділів, основним функціональним обов'язком яких буде моделювання економічних процесів, інституційного розвитку, а також адекватних їм стратегій та тактичних рішень з управління активами, тобто, економіко-математичне моделювання, де основними зайнятими спеціалістами є математики;
- формування аналітичних служб, спроможних чітко інтерпретувати суть та напрями розвитку інституційної системи, знайти закономірності та потенційні ефекти від застосування наявних інструментів конвергенції, провести їх адаптацію та розвивати нові аналоги.

Рекомендації з приводу інформаційного забезпечення управління активами на основі конвергенції у ринкові інститути носять прикладний характер, водночас слід пам'ятати, що запропоновані положення наукової новизни ієрархічно пов'язані. Обґрунтування необхідності і напрямів реалізації політики конвергенції управління активами підприємств у економічну інфраструктуру та ринкові інститути, в частині реалізації глобальної перебудови підприємств у даному напрямі, спирається на однойменний механізм управління, функціонування якого можливо виключно за ефективного всеохоплюючого інформаційного забезпечення.

Список використаних джерел:

1. Black J. A. Strategic resources traits, configurations and paths to sustainable competitive advantage / J. A. Black, K. B. Boat // Strategic management journal. – 1994. – Vol. 15. – P. 131–148.
2. Hamel G. Competing for the Future / G. Hamel, C. K. Prahalad. – Harvard Business School Press. Boston (Mass.) : – 1994. – 358 p.

Твердохліб А.С.*магістр;***Усик В.І.***кандидат економічних наук, доцент,
Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана***РОЛЬ ІННОВАЦІЙНОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА
В ПРОЦЕСІ МОДЕРНІЗАЦІЇ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ**

Світова практика доводить, що інноваційне підприємництво відіграє важливу роль під час перехідних етапів та під час криз, так як воно найбільш гнучке у питаннях адаптації до економічних та законодавчих змін, адже швидко перепрофілюється на нові ринки виробництва та збуту.

Сучасні тенденції економічного розвитку переконливо доводять, що забезпечення сталого довгострокового зростання національної економіки та соціально-гуманітарний розвиток суспільства неможливі без активізації інноваційних процесів, важливу роль у спрямуванні яких відіграють суб'єкти інноваційного підприємництва. Вони мають сильну мотивацію до різноманітного роду новацій, а тому діючи в умовах зовнішнього середовища, що безупинно змінюється, безперервно генерують нові ідеї та ефективно використовують їх на практиці для того, щоб досягнути відчутних науково-технічних конкурентних переваг [1, с. 3].

Теоретичні та практичні аспекти інноваційної політики як основи модернізації економіки держави відображено в працях як закордонних вчених-економістів І. Ансофф, Р. Базель, Б. Берман, С. Блек, Д. Бойт, Р. Браун, Г. Картер, С. Міллер, Г. Менш, Р. Нельсон, Б. Санто, А. Шпітгофф, Е Хансен, так і вітчизняних дослідників, зокрема – К. Алексеєва, Д. Висоцький, О. Глазкова, Д. Глухова, М. Гоменюк, Г. Груба, О. Жихор, В. Єсіна, В. Геєць, В. Семіноженко, А. Чухно, О. Кравченко, Н. Куцай, Є. Лазарева, М. Макаров, І. Хандюк, О. Червякова, С. Черних та інших.

На жаль, українське підприємництво досі не стало інноваційним. У західних країнах підприємництво розглядається як особливий тип господарювання, в основі якого – пошук нових можливостей виробництва товарів і послуг на основі інновацій та вміння залучати ресурси з найрізноманітніших джерел. Процес виробництва передбачає створення нових благ, впровадження нових методів виробництва, освоєння нових ринків збуту; здійснення реорганізації в галузі і створення промислової організації нового